

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2015 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo T. Ś. skierowane przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. Oddział (...) oraz nie obciążył powoda kosztami procesu.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne i zważył co następuje:

Powód T. Ś. był w okresie od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 28 października 2011 roku współwłaścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) w Ł., dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), oznaczonej jako działki ewidencyjne gruntów 53/44 i 53/47 (obecnie stanowiące część działki (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Przez część działki ewidencyjnej gruntu nr (...) przebiega energetyczna linia wysokiego napięcia 110 kV relacji R. - Z.. Linia ta została wybudowana w 1959 roku na podstawie decyzji Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 18 czerwca 1957 roku i decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej z dnia 27 sierpnia 1957 roku. Pierwszy wpis w dzienniku awarii i prac eksploatacyjnych dokonany został w dniu 28 września 1959 roku. W 1974 roku przeprowadzono remont kapitalny remont linii, który zakończył się w dniu 4 kwietnia 1974 roku. Linia ta była eksploatowana przez poprzedników prawnych pozwanej i jest nadal wykorzystywana przez pozwaną. Pozwana dokonuje oględzin linii raz do roku oraz przeglądu linii nie rzadziej niż co 5 lat.

Zarządzeniem nr 228 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku utworzono Przedsiębiorstwo Państwowe pod nazwą Zakłady (...). Podmiot ten w dniu 10 marca 1959 roku został wpisany do rejestru przedsiębiorstw państwowych w dziale A pod numerem 775, uzyskując z tą datą osobowość prawną. W (...) Zakładów (...) działała jednostka organizacyjna pod nazwą Zakład (...).

Na podstawie Zarządzenia nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakład (...) – Miasto” w Ł.. Zarządzeniem Nr 181 /O./93 z dnia 9 lipca 1993 roku Minister Przemysłu i Handlu z dniem 12 lipca 1993 r. dokonał podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A. i przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) S.A. Spółka ta wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w Ł. z wyjątkiem praw i obowiązków przejętych przez (...) S.A. w W.. Na mocy aktu notarialnego z dnia 12 lipca 1993 roku (Rep. A. nr 2427/93) Minister Skarbu Państwa dokonał przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w Ł. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa działającą pod firmą (...) S.A. w Ł.. W związku z ustawowym zobowiązaniem do prawnego wydzielenia ze swej struktury operatora systemu dystrybucyjnego, (...) S.A. w dniu 29 czerwca 2007 r. wniosła aportem przedsiębiorstwo (...) w rozumieniu art. 551 k.c., tj. zorganizowany zespół składników materialnych i niematerialnych przeznaczonych do prowadzenia działalności gospodarczej związanej ze świadczeniem usług dystrybucji energii elektrycznej na pokrycie kapitału zakładowego (...) Sp. z o.o. Przedmiot aportu stanowiły m.in. związane z prawem własności i użytkowania wieczystego służebności. W dniu 12 listopada 2008 r. nastąpiła zmiana spółki z (...) Sp. z o.o. na (...)

(...) Sp. z o.o. Następnie doszło do połączenia (...) Sp. z o.o. poprzez przejęcie przez (...) S.A. z siedzibą w Ł.. Wszelkie prawa i obowiązki (...) Sp. z o.o. są realizowane przez powstały na jej majątku (...) S.A. w Ł. - Oddział Ł. - Miasto z siedzibą w Ł..

Decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 29 kwietnia 2004 roku stwierdzono nabycie przez Zakład (...) w Ł. prawa użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego własność Gminy M. Ł. oraz własność budynków i budowli znajdujących się na tym gruncie z dniem 5 grudnia 1990 roku.

Jako podstawę prawną roszczeń powoda Sąd Rejonowy wskazał art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c. Dalej Sąd Rejonowy podniósł, że na podstawie przedstawionej przez pozwaną dokumentacji z całą pewnością można przyjąć, iż przedmiotowa nieruchomości była wykorzystywana przez poprzedników prawnych powoda od 1959 roku - pierwsza wzmianka na ten temat pojawia się w dokumentach w dniu 28 września 1959 roku. Zatem wobec przyjęcia złej wiary poprzedników prawnych pozwanej termin zasiedzenia przez poprzedników prawnych służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu upłynął z dniem 28 września 1979 roku. Skoro zatem zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1990 r. Nr 51, poz. 298 ze zm.) spółka powołana w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pozostawała jednoosobową spółką Skarbu Państwa do chwili udostępnienia akcji osobom trzecim, wstępowała we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa, a ponadto przechodziły na nią, z mocy ustawy, uprawnienia i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa wynikające z decyzji administracyjnych, (...) S.A. wstąpił zatem we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w Ł., którego następcą prawnym jest również pozwana. Doszło zatem do sukcesji uniwersalnej obejmującej również służebność gruntową odpowiadającą swą treścią służebności przesyłu. Roszczenia powoda o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z należącej do niego nieruchomości są więc niezasadne z uwagi na to, że jeszcze przed okresem objętym powództwem doszło już do nabycia przez pozwaną przedmiotowej służebności. Sąd I instancji podkreślił, że od chwili zasiedzenia nie przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie bez podstawy prawnej przez inną osobę ze służebności przesyłu.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył apelacją pełnomocnik powoda zaskarżając rozstrzygnięcie w zakresie punktu pierwszego wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik powoda zarzucił:

I. Naruszenie przepisów postępowania:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego polegające na arbitralnym uznaniu, że sukcesja uniwersalna po stronie pozwanej jest wystarczającą przesłanką do ustalenia przeniesienia posiadania przedmiotowej służebności przez poprzedników prawnych pozwanej na nią samą, a w związku z tym:

- brak ustalenia w jaki sposób miałyby nastąpić przeniesienie posiadania służebności na rzecz poprzednika prawnego pozwanej;

- arbitralnym uznaniu że upłynął czas niezbędny do zasiedzenia przedmiotowej służebności w dacie 28 września 1979 roku;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego z zakresu wyceny nieruchomości na okoliczność wyliczenia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z części nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...), oznaczonej poprzednio w ewidencji gruntów jako działki o numerach: 53/44 i 53/47, uregulowane w powyższym okresie w księdze wieczystej nr. (...) obecnie oznaczonej nr. 63/161 uregulowana w księdze wieczystej nr. (...), zajętej przez napowietrzną linię wysokiego napięcia 110 Kv wraz z jej strefą ochronną, pomimo złożonego przez powoda zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. w wyniku czego powód został pozbawiony możliwości udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia;

I. naruszenia prawa materialnego:

a) art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. w związku z art. 230 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do niewłaściwego zastosowania i uznania, że roszczenie powoda nie jest uzasadnione;

b) art. 352 k.c. w związku z art. 292 zd. 2 k.c. w związku z art. 305⁴ k.c. oraz w związku z art. 172 § 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do niewłaściwego zastosowania i uznania, że pozwany jeszcze przed okresem objętym powództwem nabył służebność gruntową odpowiadającą swą treścią służebności przesyłu.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, w części w odniesieniu do punktu pierwszego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy, poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną.

W rozpoznawanej sprawie prejudycjalne znaczenie ma czy pozwany ewentualnie jego poprzednicy prawni nabyli przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu.

Na wstępie podkreślić należy, że w orzecnictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych należy uznać za dominujący pogląd, że przed uregulowaniem instytucji służebności przesyłu w przepisach art. 305¹ k.c. tj. przed dniem 3 sierpnia 2008 roku istniała możliwość zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, zaś okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹ k.c. – (...) k.c. podlega zaliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności /por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 r. III CSK 73/08, Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r. II CSK 314/08, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. I CSK 171/08, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r. I CSK 392/08/.

Mimo poglądów przeciwnych - wyłączających możliwość uznania przedsiębiorstwa państwowego za posiadacza służebności gruntowej wykonywanej na gruncie niepaństwowym /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09, M. Prawn. 2010, nr 2, s. 68/, należy uznać, że jeżeli w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku nowelizującej kodeks cywilny, przedsiębiorstwo państwowe korzystało bez tytułu prawnego z cudzej nieruchomości (niepaństwowej) w zakresie niezbędnym do obsługi i eksploatacji wybudowanych przez to przedsiębiorstwo urządzeń przesyłowych, to było ono posiadaczem służebności gruntowej podobnej do służebności przesyłu w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasady prawnej - z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, OSNC 1991, nr 10-12, poz. 118; wyrok siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2009 r., I CSK 333/07, OSNC-ZD 2009, nr 4, poz. 15 wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2013 r., I CSK 495/112, niepubl., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, nr 1, poz. 15, z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CSK 183/11, niepubl. i z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CSK 183/11, niepubl.).

Opisany powyżej stan mógł prowadzić do nabycia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu w drodze zasiedzenia z tym zastrzeżeniem, że jeśli przed dniem 1 lutego 1989 roku zrealizowały się przesłanki pozwalające na stwierdzenie zasiedzenia tej służebności, zwłaszcza gdy upłynął stosowny okres posiadania, służebność tę nabywał Skarb Państwa, a nie przedsiębiorstwo państwowe (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 r., III CZP 70/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 64, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08, nie publ., z dnia 9 maja 2003

r., V CK 24/03, nie publ., z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, nie publ. i z dnia 16 października 2009 r., II CSK 103/09, nie publ.).

Nie ma podstaw do odstąpienia od tej linii orzecznictwa, dominującej także w orzecznictwie sądów powszechnych.

Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu sprzeczność ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym polegające na arbitralnym uznaniu, że sukcesja uniwersalna po stronie pozwanej jest wystarczającą przesłanką do ustalenia przeniesienia posiadania przedmiotowej służebności przez poprzedników prawnych pozwanej na nią samą, a w związku z tym brak ustalenia w jaki sposób miałyby nastąpić przeniesienie posiadania służebności na rzecz poprzednika prawnego pozwanej.

Odnosząc się do przedmiotowego zarzutu podnieść należy co następuje;

Jak bezspornie ustalono na podstawie Zarządzenia nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakład (...) – Miasto” w Ł.. Zgodnie z treścią tego dokumentu Zakład (...) – Miasto” w Ł. został utworzony jako samodzielne przedsiębiorstwo państwowe „w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W. na bazie zakładu Zakład (...)” (§ 1 ust. 3) oraz zostały mu przydzielone składniki mienia państwowego „powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W. (§ 2).

Bezspornym jest również, że w skład mienia państwowego przydzielonego Zakładowi (...) – Miasto jak samodzielnemu przedsiębiorstwu państwowemu wchodziło mienie, które dotychczas stanowiło bazę działalności Zakładu (...) jako zakładu (...) w W. m.in. urządzenia elektroenergetyczne zlokalizowane w granicach nieruchomości obciążonej należącej obecnie do powoda.

Z dniem 5 grudnia 1990 roku z mocy art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z dnia 20 listopada 1990 r.) przedsiębiorstwa państwowe nabywały własność budynków i urządzeń Skarbu Państwa, które do tej daty znajdowały się w ich zarządzenie.

Nabycie własności obejmowało budynki i urządzenia znajdujące się na gruntach Skarbu Państwa wraz z częściami składowymi tych składników majątkowych (art. 47 k.c. i art. 49 k.c.).

Następnie zarządzeniem Nr 181 /O./93 z dnia 9 lipca 1993 roku Minister Przemysłu i Handlu z dniem 12 lipca 1993 r. dokonał podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A. i przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) S.A. Spółka ta wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w Ł. z wyjątkiem praw i obowiązków przejętych przez (...) S.A. w W. (§ 3 ust. 3).

Z dniem 12 lipca 1993 roku przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w Ł. zostało przekształcone na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. nr. 16 poz. 69 z póź. zm) oraz ustawy z dnia 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. nr. 51 poz. 298) w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa pod firmą (...) S.A. Zgodnie z przepisami wyżej wymienionych ustaw Spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępowała we wszystkie prawa i obowiązki tego przedsiębiorstwa (art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13.07.1990 roku).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem za czynność przenoszącą posiadanie służebności może być uznany również Akt Przekształcenia Przedsiębiorstwa Państwowego w Spółkę Akcyjną na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. nr. 16 poz. 69 z póź. zm)

oraz ustawy z dnia 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. nr. 51 poz. 298) w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 sierpnia 2014 roku II CSK 610/13 następstwem komercjalizacji państwowych przedsiębiorstw energetycznych, dokonanej w oparciu o wskazane akty prawne, a polegającej na przekształceniu przedsiębiorstw państwowych w jednoosobowe spółki akcyjne Skarbu Państwa, które wstępowały w ich prawa i obowiązki, wszelkie prawa majątkowe i niemajątkowe była sukcesja uniwersalna częściowa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 49/92, OSNC 1992, Nr 11, poz. 200, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 324/00, OSNC 2001, Nr 6, poz. 96), która dotyczyła wszystkich praw składających się na przedsiębiorstwo, choćby nie były wskazane, jako jego składniki, także, jeżeli strony nie uświadczały sobie ich istnienia czy przynależności do przedsiębiorstwa. Dopiero wyłączenie części z nich wymagałoby wyraźnego wskazania w akcie podziału przedsiębiorstwa państwowego.

Konsekwentnie przyjęto, że co do służebności gruntowych zbliżonych do służebności przesyłu, których powstanie potwierdziło późniejsze deklaratywne orzeczenie sądowe o zasiedzeniu, następstwo prawne dokonane w oparciu o wskazane podstawy należy przyjąć za wykazane już w wypadku przedstawienia wskazanego zarządzenia potwierdzającego zakres następstw podmiotowych i przedmiotowych.

Jakkolwiek dla ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego nabytego na podstawie czynności prawnej niezbędna jest forma aktu notarialnego i wpis o charakterze konstytutywnym (art. 245 § 1 k.c. w zw. z art. 158 k.c.), to dla przeniesienia brak wprost określenia formy a wymóg wpisu do księgi wieczystej dotyczy tylko prawa już ujawnionego w księdze wieczystej (art. 245¹ k.c.). Jeżeli prawo nie jest wpisane do księgi dla jego przeniesienia wystarczy umowa między uprawnionym a nabywcą, ustawa, akt administracyjny lub inne zdarzenie prawne z tym ograniczeniem, że nabycie służebności przesyłu (służebności gruntowej zbliżonej do służebności przesyłu), jako funkcjonalnie związane z przedsiębiorstwem przesyłowym musi nastąpić na rzecz podmiotu, które nabywa prawa rzeczowe bądź obligacyjne do całej lub zorganizowanej części dotychczasowego przedsiębiorstwa, przy czym czynności takie nie musiały indywidualnie oznaczać przenoszonych służebności, względem których przedsiębiorstwo jest podmiotem władającym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2012 r., III CSK 316/11, nie publ., z dnia 30 stycznia 2014 r., IV CSK 252/13). Zakres tego następstwa oznacza także, że przejście wskazanego ograniczonego prawa rzeczowego następowało bez względu na wiedzę dotychczasowego uprawnionego o ich istnieniu.

Tożsame stanowisko zostało zajęte w postanowieniu SN z dnia 30 stycznia 2014 roku IV CSK 252/13. / por. uzasadnienie wyroku z dnia 7 sierpnia 2014 roku II CSK 610/13/.

Do kolejnych przekształceń doszło w roku 2007 roku, kiedy (...) S.A. w Ł. zawarł w dniu 30 czerwca 2007 roku z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowę aportowego zbycia przedsiębiorstwa. (k. 90). Jej zawarcie było efektem obowiązku prawnego wydzielenia ze struktury (...) S.A. w Ł. operatora systemu dystrybucyjnego, nie później niż do 1 lipca 2007 roku, wynikającego z art. 9 d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (t.j. Dz. U z 2006r, nr 89, poz. 625 ze zm. w związku z art. 22 pkt.2) ustawy z dnia 4 marca 2005 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 552 ze zm.) oraz art. 15 i 30 Dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 roku dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej.

W wyniku powyższej umowy doszło zatem nie tylko do zmiany formy organizacyjnej i prawnej (...) S.A ale i do przekazania jej majątku jako wkładu niepieniężnego na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego w (...) Sp. z o.o., a zatem i linii energetycznej 110 kV relacji R. - Z., przechodzącej przez nieruchomości powoda i w konsekwencji przeniesienia spornej służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, mimo, że jej nabycie poprzez zasiedzenie na rzecz Skarbu Państwa potwierdzone zostało dopiero w niniejszej sprawie i nie zostało wprost wymienione w powyższej czynności prawnej ani z niej wyłączone.

Dalej należy wskazać, że pozwany załączył również do sprawy wypis z KRS, analiza którego prowadzi do wniosku, że na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 12 listopada 2008 roku, wykreślono firmę, pod jaką spółka działa: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i wpisano jako firmę: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Z dniem 16 sierpnia 2010 roku dokonano połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 k.s.h., w obszarach działalności Grupy (...). Nastąpiło w powyższym trybie przeniesienie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w L., jako spółki przejmującej, całego majątku spółek przejmowanych, w tym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Stosownie do dyspozycji art. 494 § 1 k.s.h. spółka przejmująca, wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej. Zawarta w tym przepisie konstrukcja prawna sukcesji uniwersalnej, która następuje z dniem połączenia sprawia, że dla zaistnienia jej skutków w przypadku łączenia spółek nie istnieje problem niewykazania określonych składników majątkowych spółek łączących się. Nie ma więc potrzeby zamieszczania w planie połączenia dokładnego spisu składników majątkowych, gdyż łączące się majątki przejdą na jeden podmiot (zob. K. A. komentarz LEX/el. 2014, stan prawny: 2014-06-30).

Powyższe oznacza, że urządzenia elektroenergetyczne służące do doprowadzenia energii elektrycznej w ramach linii energetycznej 110 kV relacji R. - Z., przechodzące przez nieruchomość powoda stanowią część składową przedsiębiorstwa pozwanego, będącego przedsiębiorstwem energetycznym i weszły do jego majątku.

Zdaniem Sądu Okręgowego, przedłożone przez pozwanego dokumenty, w powiązaniu z uregulowaniami prawnymi zawartymi w przywołanych wcześniej ustawach, pozwalają wywieść nie tylko jego następstwo prawne po poprzednikach prawnych, korzystających z urządzeń energetycznych posadowionych na nieruchomości powoda, ale i przyjąć, że doszło do przeniesienia na rzecz pozwanego ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności gruntowej, tj. służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, którą w 29.09.1979 roku zasiedział Skarb Państwa. Zarzut sprecyzowany w paragrafie I a ust. 1 jest zatem bezzasadny.

Również kolejny z zarzutów dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. - sprecyzowany w paragrafie I a ust. 2 okazał się nieuzasadniony.

W sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że linia przebiegająca przez nieruchomość powoda została wybudowana w 1959 roku na podstawie decyzji Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 18 czerwca 1957 roku i decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej z dnia 27 sierpnia 1957 roku. Pierwszy wpis w dzienniku awarii i prac eksploatacyjnych dokonany został w dniu 28 września 1959 roku.

Objęcie nieruchomości w posiadanie w zakresie służebności gruntowej przez poprzednika prawnego pozwanego nastąpiło najpóźniej w dniu 28 września 1959 roku. Przyjęta data początkowa biegu terminu zasiedzenia wynika z zeznań świadka i wpisów w dzienniku awarii i prac eksploatacyjnych dokonanych w dniu 28 września 1959 roku.

Termin zasiedzenia upłynął zatem 29 września 1979 roku. Przepis art. 172 k.c. w pierwotnym brzmieniu obowiązującym do zmiany wprowadzonej nowelizacją z dnia 28 lipca 1990 roku Dz. U. Nr. 55, poz.321 przewidywał bowiem 20 - letni termin zasiedzenia w złej wierze.

Pozwany wykazał nabycie przez niego uprawnień do korzystania z nieruchomości powoda w zakresie niezbędnym do korzystania i eksploatacji, infrastruktury energetycznej na nieruchomości powoda, co sprawia, że jego działanie nie ma charakteru bezprawnego, czyniąc tym samym żądanie powoda zasądzenia wynagrodzenia na podstawie art. 224 k.c., art. 225 k.c., art. 230 k.c. bezzasadnym.

Tym samym bezprzedmiotowym byłoby dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego z zakresu wyceny nieruchomości. Dopuszczenie przedmiotowego dowodu stałoby w sprzeczności z treścią art. 6 k.p.c. i art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. W świetle bowiem zebranego materiału dowodowego istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione. Zaznaczyć należy, że sąd nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego ponad potrzebę procesową, którą zgodnie z art. 217 § 3 k.p.c. wyznacza dostateczne wyjaśnienie

okoliczności spornych (wyrok SN z 10 marca 1998 r., II UKN 554/97, LexPolonica nr 333486, OSNP 1999, nr 5, poz. 180).

Reasumując, ocena materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji, pozostaje pod ochroną art. 233 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze przywołane na wstępie zapatrywania prawne za niezasadne należy uznać zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego. Apelacja powoda w tej części stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę, z jurydycznie prawidłowym orzeczeniem Sądu I instancji.

Z przytoczonych powodów apelację oddalono, na podstawie art. 385 k.p.c.